

L'esperança de la Rachel

Aquella nit el vent m'acariciava les espatlles i el fred feia que m'abraçés suaument els braços. Vaig sentir una mà tocar-me l'esquena i em vaig girar de sobte, només vaig aconseguir veure els arbres que es movien pel vent i les fulles seques de la tardor que volaven furiosament per tot l'indret. Llavors vaig despertar.

Vaig obrir els ulls i l'única cosa que vaig veure va ser la finestra, estava oberta i les branques del roure de l'entrada tritllejaven contra el vidre. Un altre dels meus malsons- em vaig dir. Em vaig aixecar disposada a tancar-la però vaig sentir un so que provenia de l'habitació de la meva germana petita, vaig tancar la finestra i m'hi vaig encaminar.

Ella estava plorant i coneixia la raó de les seves llàgrimes, sabia que necessitava algú amb qui parlar però jo no tenia els suficients diners com per a pagar-li un psicòleg.

Vaig obrir la porta lentament, i allà estava, aquella nena que sempre tenia un somriure, la nena a la qual li brillaven aquells ulls tan especials i que sempre eren el centre d'atenció, un de color blau cel i l'altre d'un to marró mel.

Era dolça i afectuosa però estava massa trencada internament. El seu interior era un munt d'emocions i sentiments incontrolables que no la deixaven seguir amb el seu dia a dia.

Quan la vaig veure així, em va sorprendre com em van començar a caure unes càlides llàgrimes que com llargs rius em travessaven les galtes i es precipitaven cap al meu jersei de color crema.

Veure-la així em trencà el cor. Vaig agafar el seu cap i la vaig posar sobre la meva falda per a acariciar-li el llarg i negre cabell, així és com ho feia totes les nits fins que es quedava adormida.

No li deia res perquè ella encara no estava preparada, però i jo? Estava preparada per a anar a visitar a la meva mare?

Em vaig aixecar i vaig anar a la cuina, vaig agafar un got d'aigua i me'l vaig beure.

Aleshores mirí el rellotge de la paret que marcava les 3:08 de la matinada i em vaig encaminar cap a la meva habitació on m'abrigallí amb les mantes i vaig tancar els ulls decidida a dormir.

De bon matí em va despertar el so de l'alarma, la vaig apagar amb cautela per no despertar a la meva germana.

Vaig travessar el passadís i em dirigí a la seva habitació, vaig veure la porta entreoberta i vaig observar a l'Alisa, dormint com un àngel- és preciosa- vaig pensar.

Vaig donar mitja volta per tal de dirigir-me al bany i vaig passar una bona estona mirant el meu reflexe al mirall, estava exhausta.

Em vaig raspallar el cabell i em vaig fer una simple cua alta i desordenada.

Vaig anar a la cuina i em vaig preparar un cafè, després li vaig preparar l'esmorzar per l'escola a la meva germana. L'Alisa i jo vàrem menjar silenciosament uns cereals.

Ja s'havia acabat el menjar així que havia d'anar al Càritas per una mica d'aliments per subsistir. Després d'allò tenia una entrevista de treball, esperava que em contractessin, seria l'oportunitat de la meva vida.

Em vaig posar uns texans blaus i una dessuadora negra, vaig vestir la meva germana, la vaig pentinar, em vaig posar les meves sabates i ens vàrem dirigir cap a la sortida de l'apartament.

Quan la vaig deixar a l'escola, em dirigí cap als meus encàrrecs del dia.

Primer de tot, vaig anar al càritas, vaig agafar un carro i em vaig disposar a ficar-hi el que necessitava, però de sobte escoltà un xiuxiueig d'àvies, sabia el que deien, les escoltava a diari.

-Mira aquella noia, tan jove que pot aconseguir treball fàcilment i està aquí, quan ella si pot treballar, quina poca vergonya.

Però aquella vegada estava cansada i se'm havia acabat la paciència.

-Vosaltres no parareu mai de jutjar a una persona sense conèixer-la.-els hi vaig dir sense cap mena de vergonya.

Les àvies se'n van anar cap a una altra secció totes vermelles per la vergonya i jo me'n vaig encaminar a la sortida.

Tan bon punt vaig retornar a l'apartament, ja eren les 11:46 de la matinada i havia d'anar a l'entrevista a les 12:00 del migdia, llavors vaig deixar ràpidament les bosses escampades pel terra de la cuina.

Vaig sortir de casa amb el meu bolso, em vaig posar el auriculars, i vaig reproduir música, on s'escoltava la cançó de "another love", sense donar-me compte se'm van caure unes quantes llàgrimes del ulls, però me les vaig netejar amb la màniga de la meva dessuadora per tal de no cridar l'atenció entre la multitud.

El meu cap va recopilar les imatges de quan el meu pare sempre em donava la raó, que sempre em defensava de tothom, fins i tot de la meva mare. Quan jo era un riu de llàgrimes ell sempre em feia escoltar aquella cançó perquè em desfogués, volia saber on era el meu pare, ja que era l'únic parent que ens quedava a l'Alisa i a mí. La meva mare havia mort feia uns 5 anys i m'havia deixat un forat al cor pero havia après a viure amb aquell sentiment.

Vaig arribar al lloc i vaig trobar-me amb les noies que em feien l'entrevista.

Una tenia la meva edat, 23 anys més o menys i l'altre crec que era la seva mare per la semblança de les faccions.

Em van fer varies preguntes que vaig respondre sense dificultat i em van dir que em trucarien.

Vaig sortir d'aquell lloc feliç, tenint l'esperança de que em contractessin, ja que era el meu somni treballar en aquell orfenat, i ajudar a persones que s'ho mereixien, encara que jo no era del tot feliç, volia fer feliç a altres persones, donar-lis l'amor que necessiten, que els seus pares no van poder o no van voler donar-lis.

Anava pel camí cap a l'escola per recollir a la meva germana quan de sobte el meu telèfon va sonar, el vaig agafar i va sonar la millor combinació de paraules que he sentit desde fa molt de temps.

- Ets la més indicada per treballar aquí, aquest és el teu lloc.-Va dir-me la noia de la meva edat entusiasmada- Demà a les 10 del matí pots començar.
- Moltíssimes gràcies, estaré allà ben puntual.-Li vaig dir mentres penjava la trucada.

Se'm van resbalar unes quantes llàgrimes de felicitat, mentre corria cap a l'entrada de l'escola per donar-li la notícia a l'Alisa.

Ella m'esperava amb un gran somriure al veure la felicitat que desprenia tot el meu rostre.

- Digue'm que tens bones notícies?!- em va dir amb una veu il·lusionada.
- M'han agafat per treballar al orfenat, el meu gran somni- Li dic amb un gran somriure- Ja tinc treball, ara podrem viure bé i a més més fent un treball que m'agrada, ajudant a gent que ho necessita.
- De debò, m'estàs dient que tens treball?- em diu mentre se li cauen unes quantes llàgrimes dels preciosos i especials ulls que té.

- Sí...-li dic mentre l'abraço fortament i plorem les dues juntes derramant llàgrimes de felicitat, mentre les fulles de la tardor cauen sobre els nostres caps.

Però de sobte algú em toca l'espatlla em giro i...

- Rachel...- em diu el meu pare donant-me una forta abraçada.
- Rachel, qui és aquest?- em diu l'Alisa amb una veu innocent.
- El nostre pare Alisa-li dic mentre l'acosto els braços del pare i meus.

Ella somriu mentres que ens cauen a tots tres llàgrimes i ens abraçem en la felicitat tarda del 21 d'octubre de 2003.

A vegades s'ha d'esperar per trobar la verdadera felicitat, i nosaltres hem esperat tant, falta un membre de la família, encara que faci mal s'aprèn a viure amb el dolor, jo ja sóc feliç.